

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobkyne: **I. T.**, nar. X., štátna príslušníčka Ruskej federácie, bytom P., zastúpená advokátom JUDr. M., CSc., so sídlom N., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra SR, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície**, so sídlom Hrobákova č. 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-97-7/RHCP-BA-HCP-R-2008 zo dňa 26.11.2008, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 252/10-76 zo dňa 12.1.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 252/10-76 zo dňa 12.1.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia č. p.: UHCP-97-7/RHCP-BA-HCP-R-2008 zo dňa 26.11.2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: UHCP-2283-30/RHCP-BA-OCP-Ž-2008 zo dňa 18.9.2008, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobkyne o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. g) v spojení s § 27 ods. 8 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) platnom a účinnom v čase vydania predmetného rozhodnutia.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že z citovaných zákonných ustanovení platných a účinných v čase rozhodovania správnych orgánov v predmetnej veci vyplýva, že jednou z podmienok pre obnovenie povolenia na prechodný pobyt cudzinca na území SR na účel podnikania je preukázanie skutočnosti, že cudzinec je schopný zo zdaneného príjmu z podnikania užiť sa, prípadne svoju rodinu. Interný predpis žalovaného (Rozkaz riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície ministerstva vnútra SR č. 31/2008), ktorým bol správny orgán v konaní viazaný, vymedzuje doklad, z ktorého je povinný správny orgán pri posudzovaní uvedenej otázky vychádzať, a tým je potvrdenie príslušného daňového úradu o zdanenom príjme cudzinca alebo fotokópia jeho daňového priznania. Uvedený predpis zároveň ustanovuje, že suma zdaneného príjmu musí dosahovať najmenej výšku životného minima na každého člena rodiny, vrátane cudzinca, na každý mesiac pobytu. V posudzovanom období bola výška životného minima (od 01.07.2008) stanovená sumou 5390,-Sk mesačne. Zdanený príjem spoločnosti I., spol. s r.o., prostredníctvom ktorej žalobkyňa na území SR podniká, dosiahnutý v zdaňovacom období predchádzajúcom žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt, teda musel ročne dosiahnuť sumu minimálne 61.260,-Sk. Podľa názoru krajského súdu správne orgány v konaní dostatočne preukázali, že zdanený príjem z tohto podnikania v roku 2007 dosiahol sumu 50.463,-Sk a postupovali v konaní v súlade so zákonom, keď urobili záver o nesplnení podmienky podľa § 27 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov a žiadosť žalobkyne o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania zamietli. Keďže napadnuté rozhodnutie i postup, ktorý jeho

vydaniu predchádzal, boli v súlade so zákonom a námietky žalobkyne neodôvodňovali zrušenie rozhodnutia, preto krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a navrhovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie správneho orgánu zrušuje a vec mu vracia na nové rozhodnutie a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť trovy konania.

Svoje odvolanie odôvodnila tým, že krajský súd sa dôsledne nevysporiadal so všetkými právnymi dôvodmi, ktoré žalobkyňa v žalobnom návrhu uviedla. Žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že rozsudok je predčasný v dôsledku toho, že už v konaní pred správnym orgánom nemala vytvorené procesné podmienky k tomu, aby mohla dôsledne prejsť svoju právnu vôľu, aby sa mohla brániť, predniesť návrhy na dokazovanie, ako aj to, že v dôsledku dokonalej neznalosti úradného jazyka nepochopila obsah poučenia, ktorému sa jej malo dostať.

Žalobkyňa bola vyhostená z územia SR ešte skôr, ako bolo ukončené správne konanie, nemala možnosť riadne podať príslušné svoje stanovisko, rozhodnutie správneho orgánu jej nebolo riadne doručené a pri vyhostení z územia SR podľa jej vyjadrenia nebola zachovaná jej elementárna ľudská dôstojnosť, ako je garantovaná v platnom znení Ústavy SR.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že k prvému bodu odvolania, nie je kompetentný sa vyjadrovať, vzhľadom na to, že toto oprávnenie prislúcha Krajskému súdu v Bratislave. K druhému bodu odvolania sa vyjadril tak, že predmetné skutočnosti žalobca v prvostupňovom ani v odvolacom konaní nenamietal a žiadnym spôsobom nespochybňoval a predmetná námietka je irelevantná. K tretiemu a štvrtému bodu odvolania uviedol, že predmetné námietky sa v žiadnom smere netýkajú konania o zamietnutí obnovenia povolenia na prechodný pobyt žalobcu na území SR za účelom podnikania, ktoré je predmetom tohto konania. Konanie o administratívnom vyhostení žalobkyne sa netýka tejto prejednávanej veci. Žalovaný ani po opätovnom preskúmaní nezistil dôvody, pre ktoré by malo byť rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania zrušené. Rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny a preto požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby predmetné rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. mája 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia č. p.: UHCP-97-7/RHCP-BA-HCP-R-2008 zo dňa 26.11.2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: UHCP-2283-30/RHCP-BA-OCP-Ž-2008 zo dňa 18.9.2008, ktorým bolo zamietnutá žiadosť žalobkyne o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. g) v súlade s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov platného a účinného v čase vydania napadnutého rozhodnutia, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 26 ods. 2 písm. g) zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak cudzinec nespĺňa podmienky na udelenie povolenia na prechodný pobyt.

Podľa § 27 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia cudzinec je povinný k žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania preukázať, že je schopný zo zdaneného príjmu z tohto podnikania užiť sa, prípadne svoju rodinu; to neplatí, ak ide o cudzinca s dlhodobým pobytom.

Žalovaný ako druhostupňový správny orgán skonštatoval, že prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, nakoľko dôkazmi tvoriacimi administratívny spis je preukázané, že účastníčka konania nespĺňa podmienky na obnovenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania na území Slovenskej republiky.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí uviedol, že účastník konania podal žiadosť o obnovenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania na území Slovenskej republiky na oddelení cudzineckej polície PZ Bratislava dňa 2.5.2008. Po jej preskúmaní správny orgán zistil, že žiadosť bola doložená výpisom z Obchodného registra spoločnosti I. spol. s. r. o., kde je účastník konania uvedený ako spoločník odo dňa vzniku spoločnosti a do funkcie konateľa bol vymenovaný notárskou zápisnicou zo dňa 8.9.2003. Po jej preskúmaní správny orgán zistil, že k žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania na území Slovenskej republiky boli doložené doklady v zmysle ustanovenia § 25 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Ďalej uviedol, že účastník konania priložil k svojej žiadosti potvrdenie Daňového úradu Bratislava II za rok 2007, v ktorom je uvedený základ dane vo výške 62 299,-Sk a daň II 836,-Sk daňového subjektu I. spol. s. r. o. zo dňa 26.5.2008. Suma zdaneného príjmu musí dosahovať najmenej výšku životného minima na každého člena rodiny vrátane cudzinca na každý mesiac pobytu. Výška životného minima je podľa zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime 5 130,-Sk. Vzhľadom k tomu je účastník konania pri obnove povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania na území SR povinný preukázať finančné zabezpečenie. Účastník konania vykázal za zdaňovacie obdobie roku 2004 zdanený príjem vo výške 5854,-Sk, za zdaňovacie obdobie roku 2005 zdanený príjem vo výške 2264,-Sk, za zdaňovacie obdobie roku 2006 zdanený príjem vo výške 8035,-Sk a za

zdaňovacie obdobie roku 2007 zdanený príjem vo výške 50 463,-Sk. V zmysle ustanovenia § 27 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, bol účastník konania povinný preukázať zdanený príjem minimálne vo výške 61 560,-Sk.

Žalovaný preskúmaním administratívneho spisu zistil, že dňa 27.6.2008 bola vykonaná kontrola finančného zabezpečenia pobytu účastníčky konania podľa § 49 ods. 1 písm. e) a účastníčka konania nevedela hodnoverným spôsobom preukázať finančné zabezpečenie svojho pobytu na území Slovenskej republiky. Následne účastníčka konania dňa 30.6.2008 predložila výpis z účtu vedenom v Tatra banke zo zostatkom 52 867,-Sk. Ďalej bolo zistené, že dňa 16.9.2008 bola opätovne vykonaná kontrola finančného zabezpečenia pobytu, z ktorej vyplynulo, že účastníčka konania nedisponuje potrebnými finančnými prostriedkami a na základe uvedených skutočností jej bola uložená bloková pokuta vo výške 4500,-Sk, ktorú na mieste zaplatila. Počas kontroly účastníčka konania uviedla, že v súčasnej dobe nepodniká resp. nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť.

Žalovaný preskúmaním administratívneho spisu účastníčky konania zistil, že účastníčka konania v zápisnici zo dňa 22.9.2008 k svojej finančnej situácii a finančnému zabezpečeniu uviedla, že nie je schopná v súčasnej dobe doložiť potrebné finančné prostriedky a na svojom účte vedenom v Tatra banke má ku dňu 22.9.2008 zostatok približne 20 000,-Sk. Zároveň uviedla, že podnikala v oblasti poskytovania služieb - kaderníctvo, ktoré z dôvodu vysokého nájmu za priestory musela ukončiť v decembri 2007. Od uvedeného času hľadala iné možnosti podnikania v rámci rozsahu jej povolených činností uvedených v Obchodnom registri. Do 22.9.2008 nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť a nemá žiadnu prevádzku.

Na základe skutočností vyplývajúcich z dôkazov odvolací orgán dospel k záveru, že u účastníčky konania došlo k naplneniu ustanovenia § 26 ods. 2 písm. g) v súlade s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány v konaní dostatočne zistili skutkový stav veci, tento po právnej stránke posúdili a vydané rozhodnutia náležite odôvodnili. Keďže napadnuté rozhodnutie i postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli v súlade so zákonom a námietky

žalobkyne neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

So skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý žalobu žalobkyne zamietol ako nedôvodnú, sa stotožnil aj súd odvolací a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odvolacie námietky žalobkyne neboli spôsobilé spochybnit' jeho vecnú správnosť, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa krajský súd dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne. Rovnako aj námietku neznalosti slovenského jazyka vyhodnotil za irelevantnú, nakoľko žalobkyňa takúto námietku neuplatnila v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ani v žalobe na preskúmanie druhostupňového správneho orgánu a navyše v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 22.9.2008 jasne uviedla, že slovenský jazyk ovláda ústnou i písomnou formou. Odvolací súd považoval aj námietky žalobkyne, týkajúce výhrad ku konaniu o jej administratívnom vyhostení za irelevantné, pretože tieto o sa týkajú konania odlišného od konania o obnove prechodného pobytu žalobkyne, ktoré je predmetom súdneho prieskumu.

Odvolací súd vzhľadom na rozsah dokazovania vykonaného v administratívnom konaní, ktorý považoval za dostatočný a ktorý nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správny záverom o tom, že bolo spoľahlivo zistené, že žalobkyňa nepreukázala, že je schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť sa, prípadne svoju rodinu. Odvolací súd preto nemal pochybnosti o správnosti zistenia správnych orgánov, že žalobkyňa naplnila ustanovenie § 26 ods. 2 písm. g) v spojení s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov.

Pokiaľ teda krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodne podanú, nakoľko nezistil žiaden zo zákonných namietaných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a ako taký ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobkyni, ktorá nemala úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. mája 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová